

GH. GHEORGHIU - DEJ

**30 DE ANI DE LUPTĂ A
PARTIDULUI SUB STEAGUL
LUI
LENIN ȘI STALIN**

EDITURA PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

GH. GHEORGHIU-DEJ
SECRETAR GENERAL AL COMITETULUI CENTRAL
AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

GH. GHEORGHIU-DEJ

30 DE ANI DE LUPTĂ A PARTIDULUI SUB STEAGUL LUI LENIN ȘI STALIN

Report prezentat în ziua de 8 Mai la adunarea
solenă în cinstea celei de a 30-a aniversări a
Întemeierii Partidului Comunist din România.

1951

EDITURA PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

Tovarăși și tovarășe,

Sărbătorim azi un eveniment mare în viața clasei muncitoare și a poporului nostru: aniversarea a 30 de ani de la înființarea Partidului Comunist din România.

Din imputernicirea Comitetului Central al partidului, vă felicit cu prilejul acestei glorioase aniversări și urez poporului nostru muncitor noi victorii, sub conducerea încercatului nostru partid. *(Aplauze puternice, strigăte: Treacă Partidul Muncitoresc Român, inițiatorul, organizatorul și făuritorul victoriilor noastre!)*

Dragostea fierbinte de popor, conștiința că luptă pentru cauza înaltă a eliberării oamenilor muncii din țara noastră de sub jugul exploatării și asupririi, a dat comuniștilor din România o tărie și o hotărâre care n'au putut fi frânte nici de cea mai sălbatică teroare a regimului burghezo-moșieresc, a Siguranței și a Gestapo-ului. Nici torturile și schingiuirile la care erau supuși comuniștii în beciurile poliției și Siguranței, nici regimul de exterminare fizică și de sistematică presiune morală din cene și temnițe, nici procesele monstruoase și nici plutoanele de execuție n'au putut abate partidul nostru de la lupta revoluționară pentru cauza dreaptă a eliberării clasei muncitoare, pentru libertatea și fericirea poporului, pentru independența națională a Patriei, pentru socialism.

Izvorul nesecat al forței partidului nostru este fidelitatea sa nestrămutată față de atotbiruitoarele idei ale lui Marx, Engels, Lenin și Stalin.

Partidul nostru a putut face față celor mai grele încercări și a mers înainte prin furtunile anilor de ilegalitate datorită încrederii în triumful cauzei proletariatului pe care i-au insuflat-o slăvitul Partid Bolșevic și genialele învățături ale conducătorului comunismului mondial — tovarășul Stalin.

Sărbătorind victoriile istorice repurtate de poporul nostru muncitor după eliberarea țării de către invincibila Armată Sovietică, dători suntem să cinstim memoria eroilor căzuți în lupta pentru libertatea și fericirea poporului: Ștefan Gheorghiu, Ilie Pintilie, Pavel Teacenco, Bela Brainer, Petre Gheorghe, Constantin David, Spiridon Vranceanu și alții. Amintirea luminoasei lor vieți, a devotamentului și spiritului lor de abnegație trebuie să fie exemplu și îndemn în lupta pentru consolidarea succesorilor noastre, pentru întărirea Republicii împotriva dușmanilor interni și dușmanilor de moarte ai păcii și libertății popoarelor, imperialiștii americani și englezi.

Glorie veșnică eroilor și martirilor comuniști, care și-au dat viața pentru fericirea poporului nostru, pentru libertatea și independența Patriei, pentru socialism!

Tovarăși,

Aniversarea a 30 de ani de luptă a partidului constituie pentru membrii de partid și pentru oamenii muncii fără partid un prilej de a studia cursul dezvoltării mișcării noastre muncitorești și a trage învățăminte din succesele, greșelile și lipsurile ei.

Partidul Comunist din România este rezultatul unui proces îndelungat de dezvoltare istorică a poporului nostru, rezultatul luptei sale de veacuri pentru eliberarea socială și națională, continuate și ridicate pe o treaptă superioară de mișcarea muncitorească revoluționară.

În perioada dezvoltării capitaliste a României, burghezia a căzut la înțelegere cu moșierimea pentru a înăbuși lupta poporului. La baza acestei înțelegeri stătea menținerea marii proprietăți moșierești asupra pământului, ceea ce a determinat păstrarea unor puternice rămășițe feudale în economia noastră și înapoierea economică și socială a țării. Acest caracter specific al evoluției României a adus suferințe înzecile clasei muncitoare și țărănimii muncitoare.

Exemplul țării noastre confirmă pe deplin cuvintele marelui Lenin, care spunea: „Este în avantajul burgheziei să se sprijine pe unele rămășițe ale trecutului împotriva proletariatului, de pildă pe monarhie, pe armata permanentă etc. Pentru burghezie este avantajos ca revoluția burgheză să nu măture prea hotărât toate rămășițele trecutului, ci să mai lase unele din ele, astfel ca această revoluție să nu fie pe deplin consecventă, să nu meargă până la capăt, să nu fie hotărâtă și necruțătoare”¹.

Îi revenea deci proletariatului din România, încă dela sfârșitul secolului al XIX-lea, sarcina istorică de a duce societatea înainte, sarcina de a fi conducătorul și călăuzitorul transformărilor necesare în direcția burghezo-democratică pe cale revoluționară.

În acea vreme, centrul mișcării revoluționare se mutase din Apusul Europei în Răsăritul Europei. Deaceia, începând cu crearea primelor cercuri muncitorești, *cursul întregii dezvoltări a mișcării noastre muncitorești este influențat de cursul mișcării revoluționare din Rusia*, despre care Friedrich Engels spunea încă în 1882 că ea reprezintă „detășamentul de avangardă al mișcării revoluționare din Europa”².

În condițiile trecerii capitalismului în stadiul impe-

¹ V. I. Lenin „Doi tactici ale social-democrației în revoluția democratică”, ed. P.M.R. 1950, ediția a II-a, pag. 51.

² Marx-Engels „Manifestul Partidului Comunist”, ed. P.M.R. 1950, ediția a III-a, pag. 10.

rialist, ale creșterii mișcării muncitorești și ascuțirii luptei de clasă în țara noastră, se impunea crearea unui partid unic și centralizat al clasei muncitoare, în stare să-și asume conducerea mișcării revoluționare.

Vechiul partid socialist, desorganizat în urma trădării „generoșilor”, elemente burgheze din conducerea partidului, era dominat de ideologia oportunistă a Internaționalei a II-a.

O influență nefastă a exercitat asupra mișcării muncitorești din România concepția neo-iobăgista a lui Dobrogeanu-Gherea. Deși la începuturile activității sale a formulat platforma de revendicări general-democratice a cercurilor muncitorești, iar în activitatea sa pe țărâmul criticii literare a combătut concepțiile ideologilor reacțiunii (Mălorescu și alții), Gherea aduce în sânul partidului socialist idei menșevice, oportuniste, criticate și nimicite la vremea lor de Lenin.

Subapreciind dezvoltarea și capacitatea de luptă a forțelor revoluționare în țările însoțite, Gherea propovăduiește o teorie putredă și antiproletară, de esență menșevică, potrivit căreia în aceste țări „venirea la guvern a partidului socialist... va fi posibilă numai după ce socialismul va învinge definitiv în Occidentul Europei”. Gherea nu vedea că proletariatul din România, deși reprezenta o minoritate numerică, era clasa în dezvoltare, clasa de viitor spre care trebuiau să se orienteze marxiștii. Gherea reia concepția tactică mic-burgheză a menșevicilor, pe care Lenin o caracterizase drept „tactica de transformare a proletariatului într-o jalnică anexă a claselor burgheze”¹, susținând că burghezia este aceea careia îi revine sarcina de a rezolva problema țărănească și de a fi hegemonul în revoluția burghezodemocratică. Străin de marxismul revoluționar, Gherea, ca și social-democrații din Europa Occidentală, considera țărănimii ca un element individualist, reacționar, igno-

rând imensele rezerve de energie revoluționară ale țărănimii apăsate de jugul moșieresc, ca și ideea fundamentală a marxism-leninismului care spune că alianța dintre proletariat și țărănimie este o condiție principală a victoriei revoluției proletare.

Concepțiile oportuniste ale lui Gherea au exercitat o influență dominantă asupra conducerii partidului socialist, după care și-au prelungit influența nefastă și în partidul comunist, fiind nimicite abia la Congresul al V-lea al partidului nostru, în anul 1932.

Dezvoltarea industriei la începutul secolului al XX-lea, accentuarea pătrunderii capitalului străin în principalele ramuri ale economiei au ca urmare o tot mai mare aservire economică și politică a României de către țările imperialiste, intensificarea exploatarei capitaliste a proletariatului, împletită cu o sângeroasă exploatare de către moșieri și arendași a țărănimii, oprămată și redusă la cea mai neagră mizerie. Ascuțirea contradicțiilor de clasă provocată de această situație, ca și impulsul revoluției ruse din 1905, a aprins valvătaia marilor răcoale țărănești din 1907.

În aceste împrejurări, proletariatul din România, tânăr, cu o conștiință de clasă slab dezvoltată, lipsit de un partid politic revoluționar cu o ideologie marxistă, nu putea uni lupta sa împotriva exploatarei capitaliste cu lupta țărănimii.

Înnecată în sângele a peste 11.000 de țărani de sălbatică represiune a burgheziei și moșierimii, sate întregi fiind rase cu tunul de pe fața pământului, răcoalele țărănești au arătat marile energii revoluționare din sânul țărănimii. Totodată răcoalele au arătat falsitatea teoriilor despre caracterul reacționar al țărănimii, ale conducătorilor social-democrați și ale lui Gherea, care, luând atitudine publică contra răcoalei, nu desvăluit cât de adânc se scufundaseră în mlaștina oportunismului.

Împotriva poziției oportuniste a conducătorilor socialiști se ridică elemente revoluționare din rândurile

¹ V. I. Lenin: „Două tactici ale social-democrației în revoluția democratică”, ed. P.M.R. 1950, ediția a II-a, pag. 107.

muncitorimii din Pașcani, Valea Prahovei, Galați și alte părți, în frunte cu Ștefan Gheorghiu, care sprijină cauza dreaptă a țăranimii, tipăresc și răspândește manifeste, organizează demonstrații de protest împotriva arestării și masacrării țăranilor răsculați.

În anii premergători primului război mondial și în timpul războiului au loc o serie de acțiuni muncitorești, și îndeosebi eroica manifestație a muncitorilor din Galați din ziua de 13 Iunie 1916. Sângeroasa reprimare a demonstrației dela Galați și asasinarea celor nouă muncitori în frunte cu Spiridon Vrânceanu și Pascal Zaharia, departe de a intimida pe muncitorii revoluționari, a fost semnalul unor puternice demonstrații de protest la București, Ploiești, Brăila etc., al unei greve a 15.000 de muncitori, urmate de o demonstrație la Galați, care au constituit afirmarea voinței proletariatului de a se manifesta ca o forță politică independentă și a se opune războiului imperialist, după exemplul eroicului proletariat rus.

Tovarăși,

Perioada 1917—1923 este perioada avântului revoluționar care a luat naștere în toată lumea în urma victoriei de însemnătate istorică mondială a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Rupând lanțul mondial al imperialismului și deschizând epoca revoluțiilor proletare, Revoluția din Octombrie a fost imediat urmată de puternice lupte revoluționare în toată lumea.

Victoria revoluției proletare în Rusia, răspândirea în masse a lozincilor luptei pentru pace, împotriva războiului imperialist, pentru puterea muncitorească-țăranască, pământ țăranilor, au dus la creșterea valului de lupte revoluționare în România.

Un mare număr de muncitori și țăranii români în haine soldatești fraternizează cu Armata Roșie și formează la Odesa, Poltava, Chișinău unități revoluționare românești, care luptă împotriva forțelor contrarevoluției.

Imediat după încheierea armistițiului și retragerea trupelor germane, se desfășoară în București puternice lupte greviste ale celeristilor, metalurgistilor, muncitorilor și muncitoarelor dela Regie, și ale tipografilor, împotriva cărora guvernul burghezo-moșieresc organizează odiosul măcel dela 13 Decembrie 1918.

Ca urmare a Revoluției din Octombrie, în sânul partidului socialist din România, ca și în alte partide socialiste, s'a ascuțit lupta ideologică între elementele revoluționare și cele oportuniste, elementele revoluționare organizându-se în grupuri comuniste.

Sub conducerea grupurilor comuniste, grevele celeristilor, petrolistilor, setebistilor etc. capătă caracterul unor greve politice de masă. În fruntea grupurilor comuniste se aflau conducători încercați ai partidului nostru, tovarășii Ana Pauker, Vasile Luca (*aplauze puternice*), precum și neuitații luptători revoluționari Pavel Tcacenco, Ivănuș, Leonte Filipescu și alții.

Grupurile comuniste chemau la lupta împotriva regimului de foamete și mizerie la care era supus proletariatul de exploatatorii capitaliști, împotriva stării de asediu, împotriva măsurilor represive guvernamentale și evacuărilor forțate de sedii muncitorești. Grupurile comuniste și celelalte elemente revoluționare demascau totodată planurile criminale de intervenție contra tinerii Puteri Sovietice, cotorpirea Basarabiei de către burghezia și moșierimea română, planurile de transformare a României într'un pion al politicii antisovietice.

Grupurile comuniste au organizat greve și au răspândit manifeste împotriva intervenției săvârșite din ordinul imperialiștilor, de guvernul burghezo-moșieresc al României, pentru înăbușirea revoluției din Ungaria.

Sub semnul acestor lozinci de luptă, grevele politice de masă și demonstrațiile muncitorești din anii 1918—1919 cresc în amploare și culminează cu greva generală din 1920, care cuprinde aproape întregul proletariat din România.

În aceste împrejurări, când clasa muncitoare din România, însuflețită de exemplul eroicului proletariat rus, își afirma cu o vigoare deosebită voința de luptă împotriva exploatareii capitaliste, iar guvernul burghezo-moșieresc, sub presiunea grevei generale, se vedea silit să satisfacă o serie de cerințe ale greviștilor, pregătindu-se totodată de represalii, bonzii și șefii social-democrați trădează proletariatul și, comunicând greviștilor „să stea liniștiți acasă”, fac posibilă reprimarea sângeroasă a grevei de către călăul Averescu, aflat în slujba capitaliștilor și moșierilor.

Experiența grevei generale din 1920 a arătat mai mult ca oricând proletariatului din România necesitatea de a avea în fruntea sa un partid politic revoluționar, marxist-leninist, capabil să-l conducă în lupta pentru răsturnarea puterii burgheze și moșierimii.

Totodată ea a accentuat lupta politică și ideologică în sânul partidului socialist, unde grupurile comuniste câștigă teren în favoarea afilierei la Internaționala Comunistă, reușind să înfrângă tezele oportuniste și reformiste ale reprezentanților curentului socialist de dreapta și ai curentului centrist, revoluționar în vorbe și trădător în fapte.

Într'un manifest scos imediat după greva generală din 1920, un grup de comuniști caracteriza astfel poziția lașă, oportunistă a partidului socialist: „un partid de pale, fără program, fără tactică, fără disciplină, fără puterea de a da educație revoluționară marilor mase de muncitori”¹.

Într'un manifest semnat de Comitetul Central al grupurilor comuniste din partidul socialist, se spune: „Din greșelile făcute, noi trebuie să tragem învățăminte pentru viitor... Partidul socialist trebuie transformat într'un puternic partid politic comunist...”

¹ „Documente din Istoria Partidului Comunist din România”, ed. P.M.R., 1951, pag. 17—18.

Trăiască Partidul Comunist din România !

Trăiască dictatura proletariatului”¹.

În urma muncii de clarificare politică și ideologică duse de grupurile comuniste, majoritatea secțiilor partidului socialist aderă la ideea afilierei la Internaționala Comunistă și la principiile leninismului, însușindu-și ideea dictaturii proletariatului, a construirii partidului pe baza învățăturii leninist-staliniste asupra partidului de tip nou și a experienței Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice.

Convocat pentru ziua de 8 Mai 1921 la București, Congresul general al partidului socialist a votat în ziua a 5-a (13 Mai), cu o majoritate zdrobitoare, înființarea Partidului Comunist din România și afilierea la Internaționala a III-a. (Aplauze puternice, îndelung repetate.)

Crearea Partidului Comunist din România a constituit o victorie istorică a leninismului împotriva oportunistului și reformismului în mișcarea muncitorească din România.

Partidul Comunist s'a plămădit în focul marilor lupte de clasă din România anilor 1918—1919—1920, în focul avântului revoluționar produs în țara noastră de victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Congresul din 1921 a adoptat o serie de moțiuni prin care exprima credința sa față de cauza internaționalismului proletar, proclamând că vede în eroicul proletariat rus „avangarda proletariatului mondial” și trimițând un salut de solidaritate Internaționalei Comuniste, îndrumată de Lenin și Stalin.

Rupând cu poziția național-șovină pe care o luase conducerea partidului socialist față de războiul imperialist, Congresul din 1921 a luat poziție pentru pace contra războiului imperialist, pentru apărarea revoluționară a Patriei Socialismului — Republica Sovietică.

¹ Ibid., pag. 19, 20.

Puțin timp după congres, bonzii social-democrați, demascați ca trădători ai clasei muncitoare și alungați din partid, sparg unitatea proletară și înjghebează un partid social-democrat, care-și va juca rolul de agentură a burgheziei în sânul clasei muncitoare.

În ciuda faptului că majoritatea congresiștilor sunt arestați și li se înscenează monstruosul proces cunoscut sub numele de „Procesul din Dealul Spirii”, conducerea comunistă organizează luptele greviste dintr-o serie de fabrici și transformă Uniunea Tineretului Socialist în *Uniunea Tineretului Comunist*, organizația revoluționară, marxist-leninistă, a tineretului muncitor din România, vâstarul și rezerva partidului comunist.

În Octombrie 1922 are loc Congresul al II-lea al Partidului Comunist din România, care, pe lângă clarificarea unor probleme politice generale și stabilirea sarcinilor de luptă ale comuniștilor în sindicate, în masa femeilor și tineretului, a întocmit *statutul provizoriu al Partidului Comunist din România pe baza tezelor și hotărârilor Internaționalei Comuniste*. Călăuzindu-se de învățătura lui Lenin și Stalin asupra bazelor organizatorice ale partidului de tip nou, statutul stabilea organele superioare și inferioare ale partidului, relațiile dintre organele de partid și membrii de partid potrivit centralismului democratic, definea calitatea de membru de partid și fixa ca datorii ale membrilor de partid: a lupta în cadrul hotărârilor partidului pentru răspândirea ideilor comuniste, a lua parte la adunările, manifestările și toate acțiunile partidului, a plăti cotizația, a păstra cinstea proletară, a da exemplu de devotament de clasă și a executa însărcinările primite de la partid.

Având neconținut ca model Partidul Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice, partidul nostru a dus o luptă permanentă pentru a introduce în organizațiile sale principiile organizatorice leniniste.

Tovarăși,

În perioada următoare dintre 1923—1929, perioadă de stabilizare relativă a capitalismului, burghezia și moșierimea trec la contraofensivă și reușesc, cu sprijinul trădătorilor reformiști, să stăvilească avântul revoluționar al maselor muncitoare. Scizioniștii social-democrați trec la spargerea sindicatelor muncitorești, pentru a împiedica lupta unită a clasei muncitoare împotriva exploatării capitaliste.

Destănuind atacul împotriva libertăților cetățenești și cuceririlor clasei muncitoare, reacțiunea română încearcă să decapiteze mișcarea muncitorească, scoțând *Partidul Comunist din România înafara legilor*. Partidul comunist își reorganizează activitatea pe baze noi, trece în adâncă ilegalitate și, învățând din marea experiență a Partidului Bolșevic, care a știut să îmbine cu măiestrie munca ilegală cu munca legală, luptă în această perioadă pentru a apăra interesele clasei muncitoare împotriva ofensivei patronale.

Congresul al III-lea al Partidului Comunist din România, care a avut loc în 1924, demascând prefacerea României într-o colonie a imperialismului anglo-franco-american, a atras atenția partidului asupra însemnătății sarcinii de a conduce lupta zilnică a maselor muncitoare împotriva șomajului și înăspririi exploatării în fabrici și uzine. Congresul cerea partidului să organizeze și să conducă lupta zilnică a țăranilor împotriva exploatării și silniciei moșierești și lupta minorităților asuprite împotriva desnaționalizării, împotriva asupririi economice, politice și culturale. Congresul al III-lea a stăruit în mod deosebit asupra problemelor organizatorice ale partidului, stabilind că „centrul de greutate al muncii politico-organizatorice a partidului trebuie să fie mutat în celulele de fabrică”. S'a pus astfel capăt unei

¹ „Documente din istoria Partidului Comunist din România”, ed. P.M.R. 1961, pag. 55.

practici organizatorice a partidelor Internaționalei a II-a, care, socotind lupta parlamentară ca principala formă de activitate politică, puneau accentul pe circumscripția electorală.

Înarmat cu hotărârile Congresului al III-lea, partidul conduce puternicele mișcări greviste din Valea Mureșului, Arad, București etc. și luptă pentru a imprima acțiunilor țărănimii din 1926, 1927, 1928 împotriva poverilor fiscale și a executărilor silite, împotriva învoielilor de batjocură încheiate de unelele moșierești, caracterul unor acțiuni organizate și a fâuri în focul acestor lupte alianța muncitorilor cu țărănimea.

Congresul al IV-lea al Partidului Comunist din România, ținut în 1928, în împrejurările când imperialismul mondial începuseră — cu ajutorul burgheziei și moșierimii române — transformarea României într'un cap de pod al războiului contra U.R.S.S., a pus în fața partidului problema organizării luptei împotriva pregătirilor de război și a cerut partidului să lege lupta zilnică a muncitorilor și țărănilor contra exploatării capitalistomoșierești cu lupta contra pregătirii războiului antisovietic.

O altă rezoluție a congresului cerea partidului să lupte pentru întărirea sindicatelor unitare și pentru consolidarea opoziției roșii revoluționare în sindicatele reformiste, având ca obiectiv unificarea mișcării sindicale sub conducerea ideologică a partidului comunist. Aplicând această directivă, organizațiile de partid își intensifică activitatea în sindicate, pregătind mobilizarea muncitorimii împotriva ofensivei patronale.

Călăuzindu-se de învățătura marxist-leninistă că social-democrația este principalul sprijin social al burgheziei în sânul clasei muncitoare și că lupta împotriva exploatării este de neconceput fără lupta împotriva social-democratismului, partidul nostru a luptat neîntrerupt împotriva influențelor oportuniste și reformiste din sânul clasei muncitoare, ca și din rândurile proprii ale

partidului, pentru demascarea și izolarea de masă a bonzilor social-democrați.

Congresul sindicatelor unitare, desfășurat în 1929 la Timișoara sub directă conducere a partidului nostru, a chemat la lupta masele proletare pentru respingerea ofensivei patronale de aruncare a crizei economice pe spinarea muncitorimii și pentru ieșirea revoluționară din criză. Prin glasul tovarășului Vasile Luca, partidul nostru a chemat pe oamenii muncii la organizarea unor largi acțiuni de masă, arătându-le că fără luptă împotriva capitalului, împotriva statului burghezo-moșieresc și fără cucerirea puterii, proletariatul nu poate obține o reală îmbunătățire a situației sale economice. În ciuda sălbăticei terori deslănțuite de guvernul național-țărănesc împotriva Congresului dela Timișoara, acesta a fost urmat de o serie de acțiuni în frunte cu eroica grevă a muncitorilor mineri dela Lupeni, care au arătat creșterea spiritului de luptă al clasei muncitoare.

Sfârșitul perioadei de stabilizare relativă a capitalismului și apropierea crizei economice determină noi manevre din partea burgheziei.

Văzând creșterea nemulțumirilor în mase și faptul că șefii reformiști — compromiși în ochii maseilor ca agenți ai burgheziei — nu mai dispuneau de influența politică necesară pentru a putea abate proletariatul dela lupta împotriva exploatării, burghezia creează organizații fasciste diversioniste, pe care le contrapune mișcării muncitorești. Garda de Fier, creată și subvenționată de burghezie, acționează ca o organizație fascistă de soc împotriva clasei muncitoare și poporului, ca agentură plătită a Gestapo-ului, instruită anume pentru a sparge grevele și a organiza pogromuri diversioniste, educată în spiritul sălbăticeii rasiste, al crimei și trădării intereselor naționale ale poporului român.

Tochmai în aceste împrejurări, când partidul trebuia să fie mai unit ca oricând, dușmanul de clasă reușește să provoace în partid « criminală luptă fracționistă fără

de principii, care slăbește rândurile partidului și-l duce la un pas de lichidare. Grupurile fracționiste antipartinice trec la spargerea organizațiilor revoluționare și deconspiră în fața Siguranței cadrele cinstite revoluționare.

Elementele fracționiste antrenau în același timp activul de partid în acțiuni răzlețe, care duceau la distrugerea cadrelor și la transformarea partidului într-o sectă ruptă de masă.

Această stare de lucruri se datora în mare măsură prezenței în conducerea partidului a unor elemente nepartinice, stăpânile de mentalitate mic-burgheză și spirit de aventură, care țineau departe de posturile de răspundere elementele proletare, sănătoase. Pe de altă parte, ea se datora faptului că în partid existau încă serioase rămășițe oportuniste social-democrate în probleme politice, ideologice și organizatorice.

Mai târziu, unele elemente, care au avut rolul conducător în luptele fracționiste, au fost demascate ca dușmani ai clasei muncitoare, legați de trădătorii trochiști.

Frământările fracționiste au abătut partidul un timp dela preocuparea sa firească de organizator și conducător al luptei clasei muncitoare și poporul român, au descoperit partidul în fața dușmanului de clasă și au izolat partidul de masă, primejdindu-l de moarte însăși existența sa.

În aceste împrejurări grele, partidul nostru a primit un mare ajutor politic din partea Comitetului Executiv al Internaționalei Comuniste, care a chemat partidul să lichideze lupta fracționistă, să restabilească unitatea partidului, să pună capăt sectarismului și să desfășoare o largă muncă politică de masă pentru a atrage într'un singur șuvoi revoluționar masele largi proletare, masele țărănești și masele naționalităților asuprite.

Primind acest ajutor frățesc, internaționalist, al

Cominternului, partidul nostru a slăbit fracțiunile antipartinice, s'a înălțat și s'a pregătit de noi lupte.

Tovarăși,

Refăcându-și unitatea de luptă, partidul comunist la în mâinile sale conducerea marilor lupte muncitorești din perioada crizei economice care a bântuit în anii 1929—1933.

Aceste lupte au loc în condițiile în care Uniunea Sovietică obținea victorii hotărâtoare pe frontul construcției socialismului, în timp ce lumea capitalistă era cuprinsă de o criză economică de o amploare fără precedent, în condițiile în care burghezia căuta o ieșire din criza economică, pe de o parte pe calea înfrângerii clasei muncitoare, prin instaurarea dictaturii fasciste, iar pe de altă parte pe calea deslănțuirii războiului.

În aceste împrejurări are loc Congresul al V-lea al Partidului Comunist, din Ianuarie 1932, care a constituit un moment de cotitură în viața partidului nostru. Congresul a făcut pentru prima dată o analiză profundă a perspectivelor mișcării revoluționare din România, criticând toate abaterile și devierile dela linia leninist-stalinistă și risipind confuziile ideologice din partid. Subliniind că în România există toate contradicțiile sistemului capitalist, înăsprirea ca urmare a înăpoyerii economice a țării și ca urmare a aliorii formelor celor mai înalte ale proprietății și exploatarei capitaliste (carteluri, trusturi) cu formele precapitaliste și cu resturile feudale din agricultură, congresul ajungea la concluzia că România este unul dintre celele slabe din lanțul statelor imperialiste.

Totodată congresul arăta că „România se află la marginea lumii capitaliste și se învecinează direct cu țara care construiește socialismul”, ceea ce „determină că România, alături de Polonia fascistă, să fie unul din

acestor mase că, uparând U R S S., ele se apără totodată pe ele însele, apăra interesele lor zilnice, interesele lor vitale și istorice.

Insemnatatea istorică a Congresului al V-lea constă în faptul că el a stabilit principiile organizatorice, ideologice, strategice și tactice ale partidului în lumina învățaturii leninist-staliniste și a experienței bolșevismului

Tovarăși,

Anul 1942 — anul celui de-al doilea al crizei economice — a fost marcat în țara noastră de noi pași făcuți de clasele stăpâni toare pe calea luptei înrobirii economice și politice a României de către capla al anglo-franco-american.

Într-o rezoluție a Comitetului Central al Partidului Comunist din România se spunea:

„Capitalul anglo-francez, și în special cel englez, socotește că în momentul de față partidul național țărănesc reprezintă mai bine interesele lui în România și ar fi mai în măsură având încă „popularitate” în mase — să luptească masele muncitoare în vederea exploatării lor și a pregătirii de război contra U R S S.”

Guvernul Moșcu-Vaida s'a străduit într-adevăr să execute *„planul”* înțeles că se încredințase. Văzând principala sursă bogățiilor țării, concesionarea de către ei de seama sârse de venit național unor trusturi străine, încheierea unor contracte scandaluoase cu oarecari de afaceri americani, englezi etc., sunt încununato de aplicarea faimosului „plan dela Geneva”, care institua un control străin direct asupra bogățiilor țării și trebuitor Statului Român. Printre primele măsuri luate de către guvernul Moșcu-Vaida s'a aplicat aplicarea a trei curbe de sacrificiu care să scutească cu 60 la sută salariile funcționarilor publici, și alte noi pove-

aruncate pe spinarea salariaților. Aplicarea acestor măsuri a dus la creșterea șomajului, la adâncirea mizeriei masele de muncitori și țărani.

Singurul partid care chema masele muncitoare, vlaguite și înfometate, să se unească și să se ridice la lupta pentru pâine, pace și libertate, împotriva înrobirii economice a țării, împotriva transformării României într'un cap de pod al războiului antisovietic, a fost Partidul Comunist din România.

Hotarârile ședințelor ținute din Aprilie și Octombrie 1942 ale Comitetului Central al Partidului Comunist din România

Reunânția orientau partidul cu toate forțele spre organizarea și mobilizarea la luptă a muncitorimii țării, trăsând lina de înclinare a luptei pentru revendicările economice imediate, cu lupta împotriva fascismului și războiului, precum și tactica de realizare a frontului unic de jos și de alegere a comitetelor de acțiune, peste capul și împotriva bonzilor reformiști.

Aplicând linia elaborată de Comitetul Central, partidul a organizat și condus luptele muncitorilor celerști și petroliști, care au culminat cu grevele din Iași, Galați, Brașov, Ploiești, Buzău, etc., etc., prin caracterul lor revoluționar combativ, greva dela Grivița luând forma ocupării atelierele de către muncitori, prin largă mobilizare a masele muncitoare și a unor părți populare din toată țara la acțiuni de solidaritate cu greviștii, luptele muncitorești din 1933 au înscris o pagină glorioasă în istoria clasei muncitoare și a poporului român.

Cu toată reprimarea sângeroasă a grevei dela Grivița, cu ocrotirea de către statul român a intereselor burgheziei, muncitorii și țărănii au continuat să lupte. În urma acestor greve, luptele celerștilor și petroliștilor au constituit o manifestare hotărâtă a forței clasei muncitoare împotriva fascismului, lovind în politica de fascizare a țării și a țării de către anglo-franco-americani.

căderea guvernului călăului Vaida și având ca urmare totodată și pierderea și a celorlalte partide cu masele, partidul însuși întărindu-se prin intrarea în rândurile sale a elementelor celor mai combative, mai revoluționare, mai calute în jocul acestor mari lupte.

Luptele muncitorești din perioada crizei economice 1929—1933, ca și luptele pe care comuniștii le-au organizat în anii următori, au demonstrat că partidul comunist este aparatorul intereselor de zi cu zi ale clasei muncitoare organizate în lupte, mișcări pentru o viață mai bună, împotriva exploatarei burghezo-moșierilor și înnoirea economică a țării de către imperialismul mondial în frunte cu cei americani și englezi.

Tovarași,

Instalarea la putere a hitleriștilor în Germania a fost pentru noi o înfrângere deosebit de dură, ca și pentru restul Europei, și a creat pentru noi o situație pregătitoare de război. Întregul curs al politicii interne și externe a României arată că cuceririle reacționare românești se orientau categoric spre fascism.

În aceste împrejurări, când în fața partidelor comuniste stătea sarcina de a organiza un larg front popular de luptă împotriva fascismului și războiului, partidul nostru creează o serie de organizații de masă legale, pentru a putea desfășura acțiunea de încheiere a unui larg front popular antifascist. În această nouă etapă a luptei sale, partidul își intensifică activitatea în sânul țărănimii, al intelectualității progresiste, precum și în rândurile naționalităților conlocuitoare, reușind să organizeze — în ciuda teroarei tot mai bestială a regimului burghezo-moșieresc — un șir de mișcări greviste, meeting-uri și manifestații populare cu caracter antirăzboinic și antifascist.

În 1936—1937 se încheagă un front democratic de

luptă, pe baza propunerilor făcute de partidul comunist, cu Frontul Plugarilor, Mădărașii și Blocul Democrat și unele organizații ale partidului social-democrat. Acest front acționează cu succes în alegerile parțiale din 1936—1937 de la Mehedinți și Hunedoara, unde, datorită muncii partidului în masa țărănimii, forțele fasciste și reacționare sunt înfrânte de coaliția forțelor democratice.

În scopul de a lovi în partid și în mișcarea antifascistă, burghezia organizează o serie de monstruoase scenarii judiciare. Sub conducerea partidului comunist, aceste procese sunt transformate într-o tribună de demascare a pregătirilor războinice și de chemare a maselor celor mai largi la lupta împotriva fascismului și războiului.

Instaurarea dictaturii regale a lui Carol al II-lea, cu complicitatea conducătorilor partidelor burgheze, este marcată de lichidarea libertăților cetățenești, de introducerea unei Constituții de tip fascist și a altor măsuri fasciste care au înăsprit exploatarea și opresiunea muncitoare unui regim de teroare polițist.

Partidul nostru a comis în această perioadă câteva greșeli, dar acestea nu trebuie să ne ducă să ne aflăm pe atâtea în conducerea partidului. Astfel partidul a dat câștig de cauză elementelor democratice care l'urmasau să participe la simulacrul de alegeri organizat de dictatura regală și a lansat lozincă „concentrarea forțelor democratice înaintea și înafara Frontului Renașterii Naționale”, iar când Garda de Fier a devenit pericolul principal, partidul n'a văzut acest pericol și n'a concentrat focul principal asupra acestuia. Deși partidul a revenit peste scurtă vreme asupra acestor greșeli, ele au constituit o piedică pentru organizarea de către partid a unei acțiuni largi și hotărâte de luptă împotriva fascismului și pregătirilor de război.

Tovarăși,

După cîntropirea de către armatele antleriste a Austriei, Cehoslovaciei și Poloniei, Germania hitleristă transformă România și alte țări balcanice în avanposturi ale războiului antisovietic.

Aceasta s'a făcut cu complicitatea directă a imperiilor americane și englezi. Astfel, după cum reiese din documente e din arhiva ministerului de externe hitlerist, publicate în U R S S , în cadrul tratativei secrete ce s'au dus în 1939 la Londra între reprezentantul lui Hitler, Wontat, și reprezentanții cîrcurilor conducătoare engleze, Wilson și Baxton, Anglia s'a oferit să respecte pe de-a'ntregul așa numita „sferă germană de interese” din Europa de Est și Sud Est, să renunțe la garanțiile date României și altor țări din Estul Europei și să determine și Franța de a renunța la legăturile ei cu aceste țări.

În urma a intrării României în orbita Germaniei hitleriste, este instaurată la putere dictatura fascistă autohtonă.

În documentul intitulat „Punctul nostru de vedere” și răspîndit în 1940, Comitetul Central al partidului prevenea poporul român asupra faptului că dictatura teroristă militar-gardistă este pregătită să servească drept avanpost unei provocări războinice anti-sovietice, subliniind că „mai mult ca oricînd e nevoie nu numai de vigilența poporului muncitor, ci și de muncă neobosită pentru întărirea relațiilor frățesti cu clasa muncitoare și popoarele Uniunii Sovietice.” Comitetul Central al partidului arată că: „Cu or așa ei putere militară, economică și politică, prin uneltăți morale și politice împotriva popoarelor sale în jurul Patriei Sovietice, al Partidului Communist (bolșevic), al tovarășului Stalin, și cu sprijinul revoluționar al proletariatului din țările capitaliste, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste va fi mai tare

nu numai decît oricare stat capitalist, ci și decît oricare bloc de state capitaliste.”

Reacțîndu-se împotriva predării țării în mâinile imperiului german fascist, Partidul Communist din România organizează un șir de demonstrații de masă indecorabile la Cluj, Brașov, Timișoara, cuprînzînd zeci și zeci de mii de oameni care manifestează împotriva hitlerismului și a guvernului autohton.

Tovarăși,

La 22 Iunie 1941 sângeroasa dictatură fascistă a lui Antonescu, sprijinită de regele Mihai și de Maniu și Brătianu, împinge România în războiul criminal anti-sovietic, alături de Germania hitleristă.

Față de caracterul acestui război, partidul nostru elaborează o linie politică ce lupta națională antifascistă și antirăzboinică, pe baza căreia se adresează tuturor partidelor și formațiunilor de oportunitate și patriote, pentru realizarea frontului unitar național al poporului român împotriva jîfului hitlerist și chen militar-fascist, a trădătorilor Antonescu. Partidul chema pe toți patrioții să lupte cu arma în mînă împotriva mașinii de război fasciste, să saboteze producția de război, transporturile de trupe, arme și muniții pentru războiul lui Hitler.

În aceste împrejurări, cînd reveneau partidei noastre sarcini de răspundere istorică, dușmanul de clasă reușea să dea grele și dărease lovitură partidului, cu ajutorul unor elemente trădătoare contrarevoluționare, în cap cu Goris, alături în conducerea partidului. Acești agenți imperialiști provocau arestarea tovarășilor Teohar Georgescu și I. Ci. și nevski, membri ai Secretariatului Comitetului Central al partidului. Trădătorii deslășoară o acțiune perfidă și criminală de descom-

„Domeniile din Istoria Partidului Communist al României” ed. P. M. R. 1961 pag. 310

panere și lichidare a organizațiilor de partid, predare în mâinile Securității a tuturor activităților de luptă ale partidelor noastre. Acțiunile se desfășurau și de partizani organizate de comuniști.

Dar chiar în aceste condiții grele, comuniștii, însuflețiți de devotament față de popor și Patrie, au rămas credincioși măreței cauze a lui Lenin și Stalin. Comuniștii și ceilalți luptători antihitleriști erau însuflețiți de eroica luptă a partidelor noastre împotriva forțelor fasciste, de ordinele de zi ale tovarășului Stalin și de deciziile de clemă ale Partidului nostru față de nemiștii pe care le transmitea radio Moscova. Plini de încredere în victoria Uniunii Sovietice, înfruntând teroarea bestială a Gestapo-ului și plutoanele de execuție ale lui Antonescu, ei organizează în uzine și fabrici acte de solidaritate și rezistență împotriva mașinii de război hitleristă, lucrează și rezistă pe pământ și manifeste care chiamă masele la luptă împotriva dușmanilor și războiului și în susținerea cu organizațiile Frontului Plugarilor, Uniunii Patrioților, Mădărușului și alte grupuri Frontul Patriotic Antihitlerist. Marea luptă a avut în cele din urmă în partid se încheie cu victoria organizației de partid noastră, care a putut organiza o largă mișcare de masă împotriva războiului antisovietic.

La 4 Aprilie 1944 principalele cadre de partid din țară, în frunte cu liderii noștri, au început să lucreze la lichidarea agenților dușmană din conducerea partidului.

Pătrunderea în rândurile partidelor noastre n'a fost un fenomen întâmplător. După demascarea bandei litoise și a altor agenți imperialiști — Rajk, Coslov, Cocu-Dzodze, Șing și alții — s'a vădit că serviciile imperialiste de cibernetic și spionaj au depus mari eforturi în timpul războiului pentru a-și strecura agenții în conducerea partidelor comuniste.

În lumina experienței mișcării revoluționare, acțiunea partidului dela 4 Aprilie 1944 și demascarea

ulterioară a lui Patrascanu, care — așa cum s'a dovedit — era strășul și agentul dușmanilor, trebuie să lămurim faptul că partidul nostru a avut o viziune clară a luptei revoluționare, pentru a descoperi și a zdrobi la timp elementele dușmanoase strecurate în partid, sau pe acelea care ar încerca să pătrundă în partid.

Tovarăși

După înlăturarea agenturii dușmane și formarea conducerii provizorii a partidului, lupta forțelor patriotice ia un puternic avânt. Conducerea partidului elaborează planul de doborâre a dictaturii antonesciene și platforma politică de mobilizare a tuturor forțelor democratice pentru realizarea acestui scop.

În timp ce Armatele Sovietice eliberatoare, urmând trupele lui Lenin și Stalin, pe teritoriul Uniunii Sovietice, au intrat pe teritoriul României, și când masele muncitoare manifestau tot mai deschis ura și revolta împotriva regimului lui Antonescu și războiului hitlerist, conducerea PSD, după repetate refuzuri și tergiversări, a acceptat propunerea partidului nostru de a se uni în Frontul Unit Antihitlerist.

În același timp, trupele eliberatoare ale partidelor noastre, în frunte cu Maniu, Brătianu și vechiul lor lăchău Titel Petrescu, continuau să sprijine dictatura fascistă antonesciană, respingeau generosul armistiț oferit de Uniunea Sovietică și duceau tratative cu imperialismul american și englez prin comandamentul aliat dela Cairo, în speranța că trupele anglo-americane vor invada Balcanii, conform variantei Churchill.

Încă în 1913, după victoria dela Stalingrad și trecerea Armatei Sovietice la ofensivă, burghezia română, cuprinsă de îndoielă în victoria lui Hitler și în defalcarea perspectivei de a se realiza o cucerire a

vor polariza masche in aceasta situatie²

Este interesant de subliniat în această privință că, atunci când s'a instalat dictatura regală, partidele burghezo-moscicrești aveau toate condițiile și posibilitățile de a se opune măsurilor de fascizare a țării, cu atât mai mult cu cât partidul nostru chema în acea vreme toate formațiunile poezice să treacă în comună acțiune, cu spiritul activ.

Dece au răspuns
particular nostru?

La aceasta întrebare se poate răspunde: politiciile burgheze nu numai că au fost complice, dar au contribuat și sprâncul din toate puterile pondea de fascizare a țării, fiind de acord chiar cu măsura de desființare a partidelor politice, cu defaimarea a înseși principiilor democratice burgheze, în vederea creării în țară a atmosferei fasciste prielnică pregătirii războaiului antisovietic, în care vedeau un prilej de îmbogățire a capitaliștilor și moștenitorilor români și de satisfacere a pozelor lor imperialiste de acapărare de teritorii străine. Manevrând în această direcție, partidele burgheze socoteau în același timp că în cazul izbucnirii aceste-

Ascism, pentru a înșela masele, a le strânge în jurul
or și a le împiedica să se grupeze în jurul partidului
comunist — singura forță politică de care se temeau în
timpurile lor.

Cred însă că nimeni în țara noastră n'ar putea cita un singur caz în care vreun membru al partidului național-țărănesc sau liberal să se fi aflat în fața pînă la astăzi a executiei ale dictaturii fasciste.

Un lucru este însă sigur, că atât în timpul dictaturii regale, și, mai accentuat, în timpul dictaturii lui Antonescu, unul din obiectivele de seamă ale aparatului de stat burghez era de a distruge partidul comunist, și dacă aceasta nu i-ar reuși, să-l lovească în așa măsură

...ncât multă vreme să nu poată juca rolul de principală
toate organizațiile democratice și cele mai largi mase
populare.

În lumina acestor fapte, se înțelege de ce — după atâția ani de la aruncarea partidelor politice burgheze în lada cu vechi tărâș de istorici — în 1943, în fața perspectivei înfrângerii Germaniei hitleriste și eliberării țării noastre de către Armata Sovietică, cerințele politice burgheze...

țină regimul burghezo-moșieresc, să împiedice clasa muncitoare și partidul nostru de a se folosi de condițiile favorabile pe care le-ar crea eliberarea țării de către Armata Sovietică, pentru a conduce lupta masei populare la doborârea regimului burghezo-moșieresc.

Acestea erau soclele burghoziei și moșierimii române. Acestea au arătat o actul dela 23 August 1944, eliberarea țării.

Toss, toss!

De o însemnătate istorică pentru țara noastră este ordinul de zi din 1 Mai 1944 al tovarășului Sta. n. care spune:

..., România, Ungaria, Finlanda și Bulgaria nu au decât o singură posibilitate de a evita catastrofa: aceea de a o rupe cu Nemțul și de a ieși din război. Dar cu greu s'ar putea crede că actualele guverne ale acestor țări a fi în stare să rupă cu Nemțul. Trebuie să se presupună că

Congresul al V-lea al partidului nu a putut prevedea formele concrete pe care le va lua desăvârșirea revoluției burghezo-democratice. La noi acest proces s'a petrecut în urma eliberării României de către forțele armate ale Statului Sovietic, care a deschis în fața țării noastre drumul dezvoltării democratice, a dat putința poporului român să-și ia soarta în propriile sale mâini și să lăturească regimul de stat în conformitate cu interesele și voința lui.

În această etapă, clasa muncitoare, sub conducerea

În această etapă, clasa muncitoare, sub conducerea partidului, dădea bătălia pentru aliați și îndeosebi pentru câștigarea aliatului principal — masele de haza ale țărănilor.

Aplicând această linie tactică, partidul a elaborat o platformă care cuprindea principalele obiective în jur

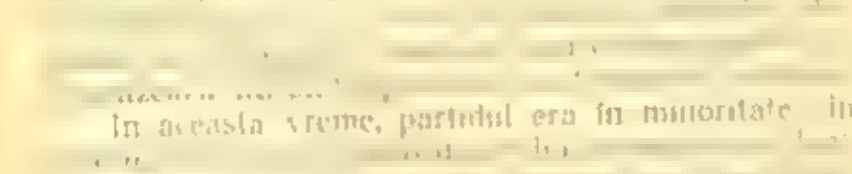
sa reprezinte cele mai largi mase populare și cu sarcina de a lua toate măsurile pentru mobilizarea tuturor resurselor materiale și a forțelor populare în vederea efortului de război, alături de Uniunea Sovietică și a eliberării țării; pentru exproprierea moșierilor și împărțirea pământului lor către țărani fără pământ și cu pământ puțin, democratizarea țării, abolirea măsurilor fasciste și rasiale, pedepsirea criminalilor de război.

Partidele burgheze și ale moșierilor s'au împotrivit cu înverșunare realizării acestor platforme. Având

în mâinile lor puterea economică și deținând pozițiile cheie în guvernele Sanătescu și Rădescu, ele subminau eforturile poporului nostru pentru asigurarea victoriei împotriva hitlerismului, cautau să agraveze situația economică și să împiedice realizarea propunerii partidului fostă de a lichida rămășițele feudale la țară. Ele știau că în apărarea acestei propuneri ar însemna îngustarea bazei lor social-economice și înlăturarea influenței partidului nostru la sate.

Pe lângă aceste acțiuni întreprinse, în perioada imediată eliberării țării, clasa muncitoare și țărănii au putut să se pregătească pentru a pune capăt la vechile metode de exploatare și de înșelăciune. În această perioadă, partidul a elaborat o platformă care cuprindea principalele obiective în jur cărora trebuia să se lupte pentru câștigarea aliatului principal — masele de haza ale țărănilor. (Aplauze puternice, strigăte: *Trăiască alianța*.)

În primele luni după eliberare, partidul și-a întărit rândurile, și-a reorganizat întreaga muncă potrivit cu

În această vreme, partidul era în minoritate în guvernul de unitate națională. El trebuia să lupte pentru a-și câștiga drepturile și pentru a-și realiza platforma. (Aplauze puternice, strigăte: *Trăiască alianța*.)

În acest fel, partidul a reușit să dejoace manevrele reacției și să impună o serie de măsuri care nu fuseseră în planul programului de coaliție reacționară. Încercarea acestei

Wassile au impus izgonirea guvernului

În reacționarul al lui Radescu, în spatele cărui se aflau
imperialismul englo-american și adăucerea la putere a
unui guvern democratic, în care clasa muncitoare avea
un rol precumpanitor. (Aplauze puternice)

În clasa armatoare a trebuit să menținem o vreme uarecare călăzirea cu o parte a burgheziei, îndreptând locul principal împotriva coaliției forțelor de bază ale burgheziei și moșierimii, reprezentate de partidele „Marea și Brătianu”

Nerușinatul amestec direct în treburile țării noastre de către presilanții politici și economice exercitate de in per. ... americani și englezi, care se străduiesc în țară pe stăpînit reacționar, regie, și pe partide e „istorice”, ca scopul de a rasturna guvernul democratic și a impune un guvern reacționar, au fost zădărnicele de forțele democratice conduse de partid, cu sprijinul politic și diplomatic al Uniunii Sovietice (Ouații, strigate Trăiască Uniunea Sovietică! Trăiască marele Stalin!).

Cele deosebite pericole s'au manifestat tendințele inrobuitoare și hrăpărețe ale imperialismului american și englez față de țara noastră la Conferința de pace de la Paris. Reprezentanții diplomației ai imperialismului american și englez au căutat să impună României grele condiții economice și politice, pentru ca marii capitaliști americani și englezi să recapete puțința de a porunci în țara noastră, de a jefui poporul român și bogățiile României.

Datorită ajutorului politic și diplomatic al Uniunii Sovietice, datorită sprijinului unanim de către întregul popor muncitor a politicii partidului nostru, noi am putut respinge manevrele întreprinse de imperialismul pentru a rupe țara noastră independentă și suveranitatea, ne-am păstrat cuceririle democratice și dreptul de a dispune de propria noastră soartă, potrivit cu năzuințele poporului nostru.

Când țara noastră a trebuit să facă fața grelelor încercări ale anilor de secetă, imperiulul american nu

sectorul capitalist în condițiile trecerii de la capitalism la socialism. În vorbirea despre monopolizarea comerțului exterior, trebuie să se țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie

Politica guvernelor larg izvoarează din România în măsura de comerț exterior. În politica de comerț, România trebuie să țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie sunt încă prezente. În măsura de comerț exterior, România trebuie să țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie sunt încă prezente. În măsura de comerț exterior, România trebuie să țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie sunt încă prezente.

Că totul altul este caracterul și conținutul comerțului exterior în condițiile de tranziție de la capitalism la socialism, este evident. În măsura de comerț exterior, România trebuie să țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie sunt încă prezente. În măsura de comerț exterior, România trebuie să țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie sunt încă prezente.

În măsura de comerț exterior, România trebuie să țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie sunt încă prezente. În măsura de comerț exterior, România trebuie să țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie sunt încă prezente.

Țara noastră își poate îndeplini aceste sarcini multumită ajutorului URSS și al Țărilor democratice populare. În măsura de comerț exterior, România trebuie să țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie sunt încă prezente.

În măsura de comerț exterior, România trebuie să țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie sunt încă prezente. În măsura de comerț exterior, România trebuie să țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie sunt încă prezente.

ților noastre, oprirea unor mărfuri cumparate și de a plătite etc.

Dar toate aceste măsuri nu au putut opri dezvoltarea comerțului nostru exterior, care a crescut din an în an multumită faptului că majoritatea covârșitoare a mărfurilor de care avem nevoie ne este furnizată de URSS și de țările de democrație populară.

De-a problemă organizării comerțului exterior a putut fi rezolvată într-un timp relativ scurt, problema de organizare a comerțului exterior în condițiile de tranziție de la capitalism la socialism.

În măsura de comerț exterior, România trebuie să țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie sunt încă prezente. În măsura de comerț exterior, România trebuie să țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie sunt încă prezente.

În ce privește comerțul cu amănuntul, aici partidul și guvernul au avut de rezolvat una din cele mai grele probleme, având în față întregul front al comerțului particular.

În acest sector au fost înfunțate peste 24.000 de întreprinderi comerciale.

Pe lângă faptul că, în măsura de comerț exterior, România trebuie să țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie sunt încă prezente. În măsura de comerț exterior, România trebuie să țină seama de faptul că, în perioada de tranziție, elementele capitaliste în economie sunt încă prezente.

Faptul că astăzi comerțul social și (de stat și coo-

iv) redarea efectivă a sumelor a cât mai multe gospodării, ceea ce a dus la un ritm forțat de creștere a numărului gospodăriilor colective.

În unele locuri organele de stat însărcinate cu comasările în vederea organizării de gospodărie colective n'au făcut aceste comasări, prin înțelegere cu țărani muncitori.

În aplicarea măsurilor de îngrădire a chiaburilor sau prădărilor grosolane abateri dela un a partitului în unele locuri măsurile de îngrădire a chiaburilor lovind în mijlocul. Comitetul central al partidului nostru a atras atenția la treburile raportate asupra necesității de a se face în mijlocul o lărgă de înțelegere și de alianță trinită, ca să se treacă mai cu cât această problemă capătă o importanță deosebită în condițiile revoluționale de democrație populară și ale construcției socialiste.

În această privință trebuie luat seama de faptul că, după exproprierea țării, o serie de factori au produs schimbări în viața satului. Astfel, în urma expropriării moșierimii și împărțirii pământului ei țăranilor fără pământ și cu pământ puțin, care a dus la formarea unor noi gospodării și a întinerii a tora, a creditelor masive date țăranilor muncitori, și îndeosebi celor săraci, pentru a-și cumpăra vite de muncă și unelte; a alocării lor de semințe și sfaturilor agricole; în cele din urmă, după anul 1915-16-17, contribuția țăranilor muncitori la viața politică și culturală a țării s-a însemnat o schimbare de natură esențială, iar după 1917 așezarea băzinelor și colectivelor de către partid și guvern a fost astfel stabilită încât centrul de greutate a fost aruncat pe căminul muncitor al țăranilor muncitori și pe activitatea lor politică și culturală, creștându-se la proporții atât ferme, în timp ce majoritatea produselor agricole abere la producție au tot rădăcinile pe la prețuri relativ reduse și pe pierderi care se scade în stare de război politic și economic a călăburilor, care este plătită de

posibilitățile din trecut de a participa și jefui pe țărani
muncitori. Toate acestea au avut drept consecință
ambinoasă: creșterea materiei a țărănimii muncitoare
și deși arii contineau încă gârșia de țărani, din rândurile țărănimii s-au ridicat un număr de țărani
spre țărălmea muncitoare și s-au creat grupuri de
cifică a muncii, ocașurile muncii și...

[illegible]

În unele locuri, unde ne-am aplecat să
studiem situația, s-a constatat că în unele
raioane, de exemplu în raionul Rîșeni, în
raionul Bălți, Marturie este faptul că în majoritatea
villageșilor acolo unde linia partidului a fost înșușită și
aplicată, unde a fost studiată situația concretă din co-
mune și s'a dus o muncă politică intensă, rezultatele ob-
ținute la gospodăriile colective sunt bune, muncarii
muncesc cu însoțire, gospodăriile colective se întar-
esc și se dezvoltă, constituind un exemplu pentru ță-
ranii din împrejurimi. În acele locuri însă unde orga-
nizațiile de partid nu și-au însușit linia partidului și au
aplicat o linie de mijloc, gospodăriile colective nu au
fost în măsură să se dezvolte, s'au îndepărtat de
gospodăria colectivă, s'au îndepărtat de ea. În loc să
întărească alianța muncitorilor și țăranilor muncitori,
o parte din ei s'au îndepărtat de ea. În aceste condiții
teza noastră greșită a noastră în scopul de a îngreuna
munca de construcție a gospodăriilor colective

Le r x y f(x) e'x w n lcl
polm t y f(x) x
p'ez t [y r]o t b y g u c m r

Planul nostru cincinal pe anul 1955 — 1959 plan
 nou — prevede o valoare a producției industriale
 pe țară de mii de miliarde lei, creșterea volumului național
 cu peste 90%, creșterea a fondului de salarii cu
 a fondului de salarii cu 80%. Puterea totală instalată în cen-
 tralele electrice va fi de 10 milioane kilowatt. Planul cincinal
 va fi de două ori și jumătate

Realizarea planului cincinal cere încordarea tuturor
 forțelor poporului nostru muncitor, disciplină socialistă
 în muncă, însușirea și aplicarea legii și experiențe so-
 vietice în construcția economiei socialiste.

Trebuie să ne însușim genurile de activitate ale tova-
 rășului Stalin asupra sarcinilor construcției economice
 socialiste, ca lupta pentru continuarea sporirii a producției
 muncii, înrădăcinarea metodelor socialiste de
 gospodărire a întreprinderilor având la bază rezervele
 interne ale acestora, aplicarea consecventă a
 principiului socialist de retribuție a muncii după cantita-
 tea și calitatea ei, ridicarea nivelului de cunoștințe
 tehnice al masei de muncitori în vederea fructificării unei
 intelectualități tehnice noi, largă utilizare a vechilor
 și a noilor tehnici în scopul dezvoltării economiei socialiste,
 și așa mai departe.

Avenii mari rezerve interne, surse bogate de sporire
 a productivității muncii, de realizare și depășire a planu-
 lui nostru de stat. Dovada o constituie succesele reali-
 zate în cadrul întrecerilor socialiste, care devine din ce în
 ce mai mult o adevărată mișcare de masă a celor ce
 muncesc. Dovada o constituie numărul tot mai mare de
 truntași ai producției, raționalizatori și inovatori, printre
 care mulți îndeplinesc toate condițiile pentru a purta
 cu onoare titlul de stăbanovici.

Însușirea metodelor socialiste de gospodărire a
 întreprinderilor, de organizare a procesului de producție,

este mult ușurată la noi în țară de experiența întreprin-
 derilor aparținând societăților mixte romano-sovietice
 sovromurile. Sovromurile sunt o oglindire a rela-
 țiilor de colaborare economică între țările fratelui unic
 socialist. Ele sunt o oglindire a atitudinii internaționa-
 liste a Statului Sovietic, care acordă un permanent
 ajutor țărilor de democrație populară în opera de con-
 struire a socialismului.

*Întreprinderile „sovrom” în țara noastră sunt nu
 numai un pas în dezvoltarea economiei noastre
 pe calea socialismului, ci și o școală de gospodărire so-
 cialistă, de răspândire a experienței socialiste în cele
 mai importante domenii ale economiei.*

Bilanțul real al zărilor de până acum și, minunatele
 perspective deschise țării noastre în planul dezvoltării de
 planul cincinal ne dau dreptul să spunem cu toată con-
 vințarea că am înțeles de gândește că în duce
 sarcinile de stat la bun sfârșit.

Partidul desfășoară o largă muncă de lichidare a
 analfabetismului, de răspândire a culturii în mase, de
 stimularea activității științifice, literare și artistice, de
 crearea a noi instituții de știință, învățământ și cultură.

Unul din domeniile în care partidul nostru a obținut
 succese importante este cel al pregătirii cadrelor necesare
 construcției socialiste. Preocupându-se de pregătirea
 economico-tehnică a directorilor de întreprinderi,
 de formare a specialiștilor în diverse domenii de producție
 în economie, de ridicare a noi ingineri, tehnici-
 eni, agronomi din sânul clasei muncitoare și al țără-
 nimii muncitoare, de ridicarea nivelului tehnico-științific
 al muncitorilor din producție la nivelul de muncă și
 în școli de calificare, partidul nostru a determinat cursul
 unei adevărate mișcări de creștere a cadrelor necesare
 economiei țării.

Realizarea marilor sarcini ale planului cincinal sunt de neconceput fără creșterea într-un ritm rapid a zecii și zeci de mii de muncitori calificați și a numeroase cadre conducătoare în economie.

Organele administrative de jos până sus la ministere, cu ajutorul sindicatelor și sub conducerea partidelor locale, trebuie să lucreze în mod sistematic la ridicarea nivelului tehnic și profesional al muncitorilor și la formarea a noi cadre economice și tehnice.

În ajutorul muncii de ridicare a nivelului tehnico-științific și cultural-politic al clasei muncitoare și țărării noastre trebuie să luăm în considerare toate activitățile tehnice, științifice, politice, literare pe care le scot editurile noastre. Trebuie să luăm în considerare și broșurile aparute numai în anii 1949-1950 este de aproape 1.000.000 de exemplare, ceea ce este o mare performanță a clasei muncitoare și țărării noastre, dar și o dovadă că este deosebit de exemplară, că în viața totală a țării este auzită de pe toate bucuriile exemplare. Aceasta este expresia interesului crescând al maselor muncitoare pentru învățatura, pentru cultura socialistă, precum și rezultatul muncii intense a partidului în vederea pregătirii politice și economice a tinerilor muncitori și a educației lor culturale.

Toate acestea sunt însă departe de a satisface necesitățile muncii de învățare și educare a poporului muncitor, care a fost ținut de burghezie în beznă neștiințelor. Pentru înălțarea nivelului tehnic și profesional al muncitorilor trebuie să luăm în considerare și activitățile culturale în țara noastră.

Tovarăși și lovarăse,

Grija pentru înălțarea economică a țării noastre și ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc trebuie unită cu grija pentru înălțarea statului de democrație

populară, instrumentul principal de construire a socialismului.

Învățând din bogata experiență a construcției sovietice, partidul nostru a luptat pentru a slăbina vechiul stat burghez-moșieresc — mașina de reprimare împotriva poporului muncitor — și a lăsa un stat nou, statul de democrație populară, care sta de veghe pentru a apăra cuceririle și libertățile poporului împotriva încercărilor de restaurare a capitalismului.

Frontul democrației populare, condus de partidul nostru, a reușit să stralucească victorie în alegerile pentru Sfaturile Populare din Decembrie 1950. Alegerea Sfatului Populare — noile organe locale ale puterii de stat — a însemnat un pas înainte spre înălțarea statului de democrație populară, spre atragerea maselor largi la conducerea treburilor obștești.

Ascătuirea continuă a luptei de clasă, caracteristica fazei de trecere de la capitalism la socialism, cere întărirea vigilenței clasei muncitoare și a întregului popor muncitor împotriva dușmanului de clasă, cere întărirea continuă a aparatului de stat, inclusiv a verigilor în care au menirea de a apăra bunul obștesc, ordinea socialistă și securitatea celor ce muncesc. Existența imperiașmului, cu politica sa de pregătire tot mai intensă a unui război de agresiune îndreptat împotriva Uniunii Sovietice și țărilor de democrație populară, cere să dam atenția cuvenită înălțării capacității de apărare a Republicii Populare Române.

Unul din factorii tăriei statului nostru de democrație populară este creșterea nivelului politic și cultural al muncitorilor și țărilor noastre. Aceasta este o sarcină deosebit de importantă, care cea mai numeroasă este cea maghiară. Sarcina partidului nostru este de a munci mai departe pentru conservarea și traducerea în viață a politicii naționale leninist-staliniste, pentru combaterea necruțătoare a ort-

partid, de înăbușire a criticii, de nesocotire a democrației interne. Trebuie respectate cu strictețe prevederile statutare în legătură cu drepturile și îndatoririle membrului de partid.

Sărbătorirea a 30 de ani dela înființarea partidului nostru coincide cu începerea alegerilor pentru organele de partid. Aceste alegeri trebuie să ducă la întărirea organelor de conducere, dela biroul organizației de bază la comitetul regional; la îmbunătățirea compoziției lor sociale, la creșterea rolului organizației de partid ca conducător politic și organizator al maselor, la întărirea disciplinei de partid, la creșterea influenței și legăturilor organizației de partid cu masele.

Desfășurarea alegerilor va trebui să ducă la activizarea masei membrilor de partid, la ridicarea spiritului lor de răspundere, la întărirea democrației interne de partid, la folosirea largă și curajoasă a criticii și autocriticii — legea de dezvoltare a partidului.

În mai multe organizații există slăbiciuni în ce privește respectarea de către membrii de partid a îndatoririlor statutare. Sunt încă organizații de partid în care frecvența la adunările de partid este slabă, în care cotizațiile nu sunt plătite regulat. Deasemenea unele adunări ale organizațiilor de bază nu sunt bine pregătite, nu discută problemele locului de muncă care frământă colectivul, deoarece acele organizații nu reușesc să descopere și să prindă inelele principale ale muncii lor pentru a o ridica la nivelul sarcinilor partidului. Unele organizații de partid tolerează în rândurile lor membri de partid fictivi, care nu îndeplinesc cele mai elementare condiții cerute unui membru al partidului. Pe alocuri mai există o atitudine liberalistă în fața unor elemente strecurate în partid, care nu sunt de acord cu linia partidului. Un asemenea liberalism nu are ce căuta în rândurile noastre. Partidul nostru este un partid marxist-leninist, având drept model marele Partid Bolșevic. Membrii unui asemenea partid trebuie să fie elementele de avangardă ale

clasei muncitoare, elementele cele mai conștiente, cele mai combative, gata de orice sacrificiu pentru cauza proletariatului.

Unitatea rândurilor partidului este bunul său cel mai de preț. Fără această unitate, caracteristică partidului de tip nou marxist-leninist, nu am fi putut obține succese în îndeplinirea sarcinilor istorice care ne-au stat în față. Preocuparea pentru unitatea de neclintit a partidului, pentru puritatea rândurilor sale, pentru întărirea disciplinei de partid, pentru educarea membrilor de partid în spiritul de vigilență împotriva dușmanului de clasă din interior și din afară, a întransigenței împotriva abaterilor dela linia partidului, este o sarcină permanentă a fiecărei organizații a partidului.

Organele de partid și fiecare comunist în parte nu trebuie să-și cruțe nicio străduție pentru ridicarea nivelului lor politic și ideologic. Trebuie să repetăm iar și iar cuvintele tovarășului Stalin că am putea evita 90% din greșelile noastre dacă am reuși să pregătim ideologic cadrele noastre și să le călim politicește în așa măsură încât să se poată orienta ușor în situația internă și internațională. În lupta revoluționară pentru victoria definitivă a socialismului, valorează puțin un membru de partid care nu studiază pe Lenin și Stalin, care nu depune eforturi permanente pentru a se ridica politicește și a putea deveni cu adevărat un îndrumător, mobilizator și organizator al maselor populare.

Cadrele hotărăsc totul — ne învață tovarășul Stalin. Or, în această privință, cu toate succesele însemnate pe care le avem, nu ne putem mulțumi cu rezultatele obținute.

Nevoia de cadre pentru întărirea partidului și a statului de democrație populară, pentru dezvoltarea economiei socialiste, devine tot mai mare.

Lipsa de cadre care se resimte în multe sectoare de activitate este în mare parte rod al unei munci slabe cu cadrele, a lipsei de preocupare sistematică pentru creș-

terea și promovarea de cadre tinere. Ridicarea curajoasă a cadrelor tinere la munci de răspundere, justa lor repartizare, educarea lor politică și profesională trebuie să constituie grija permanentă a tuturor organelor de conducere ale partidului, începând cu Comitetul Central.

Tăria partidului stă în legătura sa cu masele. Partidul nostru va putea rezolva cu succes orice problemă, va putea învinge orice greutate, dacă el își va întări și lărgi legătura cu masele, dacă, învățând masele, el va învăța dela ele și va fi atent la părerile și criticile oamenilor muncii.

Tovarăși și tovarășe,

Două sisteme stau față în față în lumea contemporană: sistemul socialist și sistemul capitalist. Două drumuri se alină în fața fiecărui popor în vremea noastră: drumul socialismului și drumul capitalismului. Poporul român a ales drumul socialismului, și niciodată n'a fost mai neclintită convingerea clasei noastre muncitoare, a poporului muncitor, că am ales drumul cel just.

Unde duce drumul socialismului și unde duce drumul capitalismului?

Să privim Uniunea Sovietică. Recent au fost publicate rezultatele îndeplinirii primului plan cincinal de după război. Prevederile planului au fost cu mult depășite în 1950, ultimul an al planului cincinal. Producția industrială a crescut față de anul 1940 nu cu 48%, cum prevedea planul, ci cu 73%. Mână în mână cu victoriile economice merge creșterea rapidă a nivelului material și cultural al poporului sovietic.

Ajunge să ne gândim la faptul că, încă înainte de începerea celui de al doilea război mondial, Uniunea Sovietică reprezenta o forță gigantică, care, luptând împotriva monstruoasei mașini de război fasciste, a reușit victoria sa istorică și a nimicit hoardele hitleriste. Astăzi, în ciuda nenumăratelor distrugerii suferite în timpul războiului, Uniunea Sovietică este aproape de

două ori mai puternică decât în momentul deslănțuirii agresiunii hitleriste.

Minunatele victorii ale poporului sovietic, victoria istorică a poporului chinez și formarea Republicii Populare Chineze, dezvoltarea continuă a economiei țărilor de democrație populară și ridicarea nivelului material și cultural al celor ce muncesc în aceste țări, fac ca balanța păcii și a războiului să se incline și mai mult în favoarea forțelor păcii.

Ce poate opune acestor victorii ale socialismului lumea capitalistă, inclusiv principalele puteri capitaliste — Statele Unite și Anglia? O economie de război, cu umflarea artificială a unor ramuri care deservește înarmarea, cu reducerea continuă a consumului maselor muncitoare, cu creșterea șomajului total și parțial, cu acumularea în mâinile unui grup de profitori monopolisti a unor averi incalculabile, odată cu creșterea mizeriei absolute și relative a maselor muncitoare.

Lenin și Stalin au preconizat în repetate rânduri posibilitatea conviețuirii pașnice a țărilor capitaliste și socialiste, și a unei întreceri pașnice între cele două sisteme. Dar imperialiștii se tem de întrecerea pașnică între cele două sisteme, și de aceea ei împing lucrurile spre război.

Ei au nevoie de un război — arăta tovarășul Stalin — „pentru a obține supraprofituri, pentru a jefui alte țări... Dar pacea va fi menținută și consolidată dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt”¹.

Raportul de forțe între lagărul păcii și cel al războiului este favorabil lagărului păcii. Sute de milioane de oameni urmăresc cu înălăcărulă simpatie și recunoștință apriga luptă pe care o duce Uniunea Sovietică la Organizația Națiunilor Unite, la Conferința adjuncților miniștrilor de externe și cu fiecare alt prilej, pentru apărarea

¹ I. Stalin: „Interviewul acordat corespondentului ziarului «Pravda», oct. P.M.R. 1951, pag. 13, 14.

păcii, pentru apărarea dreptului popoarelor la existență liberă și independentă. Sute de milioane de oameni din toate țările, printre care și țara noastră, își pun semnăturile pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci puteri — Uniunea Sovietică, China, Statele Unite ale Americii, Anglia și Franța.

Imperialiștii americani și englezi au făcut și continuă să facă eforturi pentru a descompune dinăuntru frontul organizat al forțelor păcii. Ei au încercat să folosească în acest scop banda Tito-Rankovici, ale cărei mâini sunt pătate de sângele patrioșilor iugoslavi. Încercarea le-a fost zadarnică. Partidele comuniste și muncitorești din țările de democrație populară, ajutate de Partidul Bolșevic, au smuls masca titoiștilor, au lichidat pe agenții imperialiști din țările lor.

Domnii imperialiști americani și englezi reproșează țării noastre și guvernului ei că nu ar respecta prevederile tratatului de pace. Dece oare? N'am lichidat noi cu toată hotărîrea diferitele bande fasciste? Nu se bucură poporul nostru muncitor de cea mai largă libertate? Nu este el apărat împotriva tuturor acelor care visează să-i răpească libertatea?

Tocmai aceasta îi înfurie pe imperialiști. Li înfurie că suntem liberi, că am pornit pe drumul înfloririi și întăririi Patriei noastre, că întregul nostru popor este angajat într-o muncă pașnică, constructivă.

Poporul nostru îi urăște pe imperialiști! El îi privește ca pe dușmani ai liniștei, păcii și fericirii sale și este hotărît să-și apere libertatea și independența, să-și apere pacea și posibilitatea de a construi în mod pașnic socialismul.

Lupta pentru pace este privită de partidul nostru drept o sarcină centrală a sa, de care sunt indisolubil legate toate celelalte sarcini mari ale partidului. Partidul mobilizează masele largi ale oamenilor muncii la munca neobosită pentru întărirea puterii economice și de apă-

rare a țării noastre, factor activ al frontului antl'imperialist. El educă întregul popor muncitor în spiritul hotărîrii de a respinge orice încercare a imperialiștilor de a atenta la pacea, independența și cuceririle noastre. Politica externă a statului nostru este o politică de apărare a păcii, a suveranității și independenței naționale a Republicii Populare Române.

O strânsă prietenie și o alianță frățască ne leagă de Uniunea Sovietică, bastionul păcii din întreaga lume. Prietenia și alianța frățască ne leagă de celelalte țări de democrație populară. Suntem solidari cu eroica luptă a poporului coreean și voluntarilor chinezi împotriva sângerosilor cotropitori americani. Avem drept prieten și aliat întregul front al partizanilor păcii din lumea întreagă. Aceasta întărește și mai mult hotărîrea și voința poporului nostru de a apăra pacea și a contribui prin eforturile sale creatoare la întărirea forțelor păcii.

Tovarăși și tovarășe,

Intrăm în al 31-lea an de existență a partidului nostru. Am avut multe greutăți în drumul nostru și le-am înfrânt. Vom avea fără îndoială și pe viitor greutăți multe în drumul nostru. Dar urmând drumul arătat de Lenin și Stalin, urmând pilda istorică a gloriosului Partid Bolșevic, vom învinge toate greutățile. Această convingere a noastră este întărită de întreaga istorie eroică de luptă pentru fericirea poporului, pentru socialism, dusă de partidul nostru timp de 30 de ani.

În țările unde mai stăpânește imperialismul, comuniștii, muncitorii revoluționari, zac în ocnă, închisori și lagăre de concentrare, sunt condamnați și împușcați.

Noi adresăm de aci salutul nostru comuniștilor din țările capitaliste și coloniale și le spunem: tovarăși, și noi am trecut prin încercări asemenea acelor prin care treceți voi acum. Azi suntem liberi, construim în libertate socialismul și suntem încredințați că nu este departe ziua

când și voi veți fi liberi și veți construi societatea nouă, luminoasa societate socialistă !

Noi adresăm un salut frățesc partidelor comuniste și muncitorești din China, Coreea, din țările de democrație populară. Adresăm un salut fierbinte marelui Partid Bolșevic, partidul lui Lenin și Stalin — farul călăuzitor al mișcării comuniste internaționale !

Suntem siguri de victoria deplină a socialismului pentru că viitorul este al proletariatului, viitorul este al comunismului ! Suntem siguri de aceasta pentru că proletariatul internațional are un bastion de neclintit, țara făurită de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, de genul lui Lenin și Stalin, Patria Socialismului, Uniunea Sovietică !

Suntem siguri de victoria deplină a socialismului pentru că în fruntea oamenilor muncii din întreaga lume se află conducătorul comunismului mondial, stegarul păcii și libertății popoarelor, tovarășul Stalin ! *(Timp de mai multe minute în șir participanții la adunare ovaționează în picioare. Sala răsună de strigătele: Trăiască marele Stalin ! Se scandează cu putere: Stalin ! Stalin !)*